

Кой е Иво Прокопиев или почтен ли е почетния консул на Канада в България?

Спекулациите около личността и бързата (и блестящата) кариера на Иво Прокопиев нямат край. В заформилата се медийна война в България е понякога трудно, дори и невъзможно да се отдели сеното от плевата.

Личността на този млад и преуспял Българин буди огромен интерес, не само заради факта, че още не навършил 40 г. е в челната десетка на най-богатите Българи, не само заради десетките компании които управлява, но поради факта, че наскоро бе избран за почетен консул на Канада в България. Осъществил ли е Иво Прокопиев Американската (Канадската) мечта или зад успеха му има още нещо?

Иво Прокопиев е роден на 10 юли 1971 г. в Разград. Идва от скромно семейство, без особенни финансови ресурси или национализирани предприятия. Баща му - Георги Прокопиев е бил служител на ловното стопанство "Воден" край Исперих, а майка му е работила като счетоводителка. Брат му - Александър Георгиев Прокопиев е роден на 06.05.1966 год. Завършил е Висшия лесотехнически институт в София. През 1992- 1996 год. е служител на ловно стопанство „Воден“. Бивш служител на Регионална служба за сигурност - МВР – Разград /1996- 1998/. От 1998 до 2000 год. е регионален представител за Северна България на „Бентонит“, Кърджали. Понастоящем е изпълнителен директор на "Каолин" АД.

Съпругата на Прокопиев - Галя Валентинова Прокопиева е родена на 07.09.1973 год. Тя е първият главен редактор на "Дневник", а сега ръководи седмичника "Капитал".

Иво Прокопиев постъпва в математическа гимназия в Габрово и става многократен носител на отличия и награди от математически конкурси и олимпиади в страната. Висшето си образование получава в Университета за национално и световно стопанство в София, специалност "Банково дело и финанси".

Прокопиев започва кариерата си като репортер във в."Пари". Там заедно с колегата си Филип Харманджиев участват в списването на поръчкови статии по отношение на българските брейди-облигации по задание на Илия Павлов. С манипулативни данни за последните са успявали да подвеждат дори репортерите-анализатори от "Ройтерс". След конфликт с Илия Павлов те предлагат и впоследствие осъществяват аналогични услуги в полза на Емил Кюлев.

През 1992г. Прокопиев става изпълнителен директор на "Отечествен вестник", а малко по-късно - главен редактор на в."Банкеръ", и го напуска след 3 месеца поради неразбирателство с основния собственик и вестника.

В момента Прокопиев е начело на група от десетки компании, които имат интереси в областта на медиите, рекламата, минното дело, информационните технологии, недвижимите имоти и редица други. Между тях са „АИИ Дейта процесинг“, един от най-големите центрове за кодиране и класифициране на информация в страната, "Икономедиа"- АД – издател на в. "Капитал" и в. "Дневник" – едни от най-уважаваните български вестници, "Каолин"- АД – най-големият производител на каолин и кварцов пясък в региона, "Булброкърс" АД

– водеща българска финансова компания, и други. В групата фирми работят над 3000 души.

Интересно е да се отбележи, че още от началото на кариерата си Иво Прокопиев и семейството му са се ползвали с изключително силната подкрепа на депутата от Разград, Никола Николов, който е бил и Председател на Икономическата комисия към Народното събрание. Г-н Николов често е организиран сбирки и други събития в ловното стопанство където работят бащата и брат на Прокопиев. Известно е също така, че брат на Иво Прокопиев, Александър е оказвал информационни услуги на депутата Никола Николов по време на службата си в НСС и напуска през 1998 год., когато директор на НСС става Атанас Атанасов- враг на Николов.

Но възхода на Прокопиев не е без своите сиви (дори тъмни) моменти. Първия голям скандал около името на негово превъзходителство почетния консул на Канада в България г-н Иво Прокопиев е свързано с приватизацията на дружествата „Каолин“, и винпром „Дамяница“ те стават и причина за първите наказателни производства срещу негово превъзходителство.

По времето на кабинета "Костов" - през януари 2000 г., Агенцията за приватизация продава 75% от "Каолин" за 7,2 млн. лева. Фирмата в село Сеново, Вятковска община, е собственик на най-голямото находище на бяла глина на Балканите.

Още през ноември 1997 г. с решение на Агенцията за приватизация Каолин е определен за продажба посредством сформирани джойнт венчър с белгийската фирма Сибелко – световният лидер в производството на кварцов пясък. Започват преговори, които продължават година и половина. Установени са нужните бъдещи инвестиции. Сибелко предлага \$20 милиона като кешова инвестиция в джойнт венчъра. Експертното мнение е много ясно и недвусмислено: Каолин е в добро финансово състояние, с положителни бизнес резултати, без сериозни задължения към банки и с отлични пазарни перспективи.

През май 1999 г. сделката е на път да бъде финализирана, но неочаквано чуждестранният инвеститор се оттегля и преговорите са прекратени. Според осведомени лица, от българска страна умишлено са поискани абсолютно неприемливи условия. Никола Николов, народен представител от Разград и председател на Парламентарната комисия по икономика, посещава Каолин. Той предлага на директора Филип Калоянов да създаде работническо-мениджърско дружество, което да участва в приватизацията. Според свидетели, Николов уверил Калоянов, че парите за сделката ще бъдат осигурени от фирми, собственост на Иво Прокопиев, брат му Александър Прокопиев, Константин Ненов и Иван Сликов: Алфа Финанс, Алфа Финанс Холдинг, Булброкърс и Интегрити Корп, със седалище в София.

Така на 4 август 1999 г. е учредено работническо-мениджърското дружество Каолин-98. Приватизационната процедура е открита на 14 септември 1999 г. Два месеца по-рано – на 1 юли, Даниела Шишкова, съпруга на главния редактор на Капитал Петко Шишков и Александър Прокопиев, брат на Иво Прокопиев, са формално назначени на работа във фирмата.

По документи, Шишкова заема длъжността правен съветник, а Прокопиев е екстракционен инженер. Това "назначение" им дава правото да участват в учредяването на РМД Каолин-98 и да придобият значителен пакет от

регистрираните дялове на компанията. Т.е. само 3 месеца след като са назначени във фирмата, двамата успяват да придобият 45,48% от всички акции! РМД Каолин-98 незабавно закупува 75% от предприятието за 7,2 милиона лева (тогава 3,6 милиона долара) при оценка 5.5 милиона лева (тогава 2,72 милиона долара). Новата оценка на предприятието е около 11 пъти по-ниска от предишната и е направена от "Булброкърс" - отново собственост на Иво Прокопиев, които се явяват и инвестиционни посредници по сделката!

По времето на подписване на сделката, плащането е планирано да се извърши по следния начин: от купувача се очаква да плати 10% от общата стойност на сделката в брой, а останалата сума е отсрочена, както следва: 50% във вноски за период от 10 години и 50% чрез компенсаторни инструменти (търгувани на минимална част от номиналната им стойност). Сделката е финансирана от Алфа Финанс, фирма, контролирана от Иво Прокопиев.

След това има нов Борд на директорите със следните членове: Иво Прокопиев – председател, Александър Прокопиев – изпълнителен директор, Константин Ненов – главен изпълнителен директор и Филип Калоянов – изпълнителен директор. Фирмата е преобразувана в акционерно дружество (АД). Решението за увеличаване на капитала е взето при условието "Алфа Финанс" да придобие всички нови акции.

Овладеяването на дружеството се осъществява чрез анекс към договора с АП, чрез който се променят 3 клаузи. Анекстът дава възможност за увеличаване на капитала и изтласкване на РМД-то. В крайна сметка след операцията Прокопиев вече контролира 62% от капитала на завода.

През 2002 г. Иво Прокопиев е обвинен за незаконна приватизация на "Каолин". А освен него, брат му Александър и петима членове на Борда на директорите на фирмата - Константин Ненов, Георги Димов, Иван Сливов, Станимир Кръстев и Филип Калоянов, биват привлечени под отговорност по чл. 283-а от Наказателния кодекс за престъпление по служба, свързано с приватизация. Всички те получават ограничителни заповеди и са задължени да внесат парична гаранция, за да не бъдат арестувани. Международният паспорт на Иво Прокопиев също е отнет. Година по-късно обвиняемите са изправени пред съда. В заключителната реч (пледоарията) обаче, прокурорът Елена Хаджидимитрова сваля всички обвинения и съдебното дело завършва с обявяването им за невинни. През юни 2006 г. Инспекторатът на Върховната касационна прокуратура започва разследване срещу Хаджидимитрова за забавено разследване и тя подава оставка. В момента работи като адвокат.

Колкото до винпром „Дамяница“, през лятото на 1997 година, държавната фирма е включена от земеделското министерство в списъка за приватизация. Веднага след това, винпромът е прехвърлен към министерството на промишлеността. Договорът е сключен с РМД "Изба Дамяница" през Декември, в грубо нарушение на процедурата и закона. Без да е имало общо събрание и без правоимащите от РМД-то изобщо да разберат, акционер в дружеството става Филип Харманджиев - близък приятел на Иво Прокопиев и един от издателите на "Капитал". Пак в нарушение на закона и договора, Харманджиев е назначен за изпълнителен директор на винпрома. Изискването е той да е работил в предприятието поне две години, което разрешено с документ удостоверяващ, че Харманджиев е бил експерт в „Дамяница“ въпреки, че това

твърдение е само на хартия, защото според запознати г-н Харанджиев не е стъпвал в предприятието.

Министерството на промишлеността чрез анекс намалява цената на сделката наполовина - от 3 на 1,5 млн. USD. Сумата не покрива дори наличните 2 400 000 бутилки вино от новата реколта, всяка от които струва по 1-2 USD.

Към датата на сключване на договора, чл. 25, ал.3 изисква купувачът да внесе същият ден 10% от стойността на сделката или левовата равностойност на 300 хил. USD. Купувачите дават едва 60 хил. USD, като остатъка изплащат по-късно с дългосрочни държавни облигации.

Друга клауза в договора задължава купувачът в срок от три години да не прехвърля акции от дружеството в размер, който би намалил участието му в капитала и съответно мнозинството при взимане на решения. И тази клауза е потъпкана. През Февруари 1998, те приемат нов устав, пак без да свикат задължителното в този случай общо събрание, и включват нов член, "Англо-български винтърс" АД. Шеф на тази фирма е главният редактор на в-к "Капитал" Петко Шишков.

Следват две увеличения на капитала. Новите емисии от акции са записани изцяло на юридически лица, които не отговарят на изискванията на закона и приватизационния договор. Затова пък, участието на хората от избата е сведено до 7%.

Някои бивши работници се жалват в районната прокуратура. Напразно. Още през 1997 година през парламента е прокарана поправка на чл.27 от ГПК, според която прокурорът вече не може да предлага в съда разваляне на приватизационна сделка.

Някъде в края на 2001 година окръжната прокуратура в Благоевград образува дело срещу приватизаторите на най-големия винпром в югозападна България за престъпление по служба. Под наказателна отговорност са подведени Филип Харанджиев, Атанас Щурков, Стойчо Стоев и Валентин Кападжан.

Паралелно с това в София върви друго дело за "Дамяница". То е срещу Александър Божков, министър на промишлеността, който сключва сделката. Според обвинението, държавата е ощетена с 2 905 845 лв. През Юни 2005, СГС оправдава Божков. През Март 2006 пък, Благоевградският окръжен съд прочита оправдателните присъди на купувачите на винпрома.

След като изглаждат неразбирателствата си с прокуратурата Прокопиев и партньори продължават безоблачно бизнеса си. При управлението на Симеон Сакскобурготски Прокопиев засилва позициите си и разширява дейността на групата включвайки инвестиции от чужбина с неясен произход (според някои източници- част от тях руски и американски). Създава много нови компании с широко акционерно присъствие, предимно на физически лица и пряко чуждестранно участие от Европа и САЩ.

До лятото на 2004, когато пак се оказват в епицентъра на нов скандал, свързан със сблъсък между мощни лобита на управляващата партия (НДСВ), когато Агенцията за приватизация избира консултанти по продажбата на трите стратегически топлоцентрали - "Варна", "Русе" и "Бобов дол". В тежка конкуренция с още 4 силни консорциума печели "Креди Сюис Фърст Бостън", "подпряна" от "Булброкърс" и правната кантора "Джингов, Гугински, Кючуков и Величков". Неуспелите им съперници обвиняват, че процедурата по избора на

посредник е мътна и режисирана. "Държавата е избрала може би най-скъпата оферта. При тази сделка 1% разлика в комисионата е равна на 5 млн. евро", коментира тогава икономистът Владимир Каролев, разочарован от провала на неговия консорциум в състезанието за тецовите. Сред победените от "Булброкърс" е и "Форем Консултинг" на братя Марио и Гати ал Джебури (бивш заместник на финансовия министър). Критиците на опорочения конкурс за приватизационен посредник дори пишат до министър председателя. Последствия няма.

В последните месеци зачестяват атаките срещу Иво Прокопиев и близките около него или така наречения кръг „Капитал“. Г-н Прокопиев открито е обвиняван в медиите, че извършва медиен рекет, укриване на данъци, пране на пари и други. Но обвиненията не остават само по страниците на пресата, в началото на м. Май, бе внесена жалба до прокуратурата срещу негово превъзходителство почетния консул на Канада в България за укриване на данъци в особено големи размери чрез дружеството „Каолин“

Справка на „Каолин“ за извършените продажби на крайни продукти за периода 01.01.2008 г.- 31.12.2008 г. показва, че добитото количество е 32 700 т. При средна цена на суровината около 120 лева излиза, че фирмата е „спестила“ като приход около 2 млн. лева само от това находище. Цената за един тон каолин, декларирана в МИЕТ, много се различава от цените, на които продава. В същото време фирмата декларира средна продажна цена на каолин първо качество 62 лева, при положение че продажната цена на вътрешния пазар е около 120 лева.

Жалбата още твърди, че чрез прикриване на реалните си печалби и броя на крайните продукти, дружеството „Каолин“ ощетява държавата неплащайки съответните такси предвидени в концесионния договор и изкуствено намаляване на данъчната ставка.

Ако проверките които са насрочени във връзка със сигнала потвърдят данните, г-н Прокопиев може да бъде лишен от свобода до 10 години и имуществото му да бъде отнетно в полза на държавата. Това до известна степен ще затрудни работата му като почетен консул на Канада, но трябва да се има в предвид, че за тази длъжност не се кандидатства, а се номинира от страната която желае именно това лице да бъде нейн почетен консул. Навярно Канадското правителство има вяра в г-н Прокопиев и е готово да не обръща внимание на скандалното му минало, на наказателните производства срещу него и негови близки, в името на светлото бъдеще на Българо-Канадското сътрудничество. Не трябва да се забравя, че всеки е невинен до доказаване на противното.

Дали г-н Прокопиев е виновен за всичко за което е обвиняван от неговите врагове? Това трябва да бъде решено от съда, но дали е почтен новият Почетен консул на Канада в България, това решават читателите.